

Alacant-Eivissa-Torí, l'operació 'anguila'

La Caixa d'Estalvis del Mediterrani tancarà el proper cap d'any la compra de la xarxa a l'estat espanyol del Banc Sanpaolo, una maniobra qualificada d'agorosa i cara en medis financers valencians. La cursa de quàdrigues entre les caixes ha començat.

"El consell d'administració de l'Institut Bancari Sanpaolo de Torí ha decidit avui, dia 5 de desembre, la venda del negoci bancari espanyol, amb la cessió del 93,69% de les accions en mans del grup. El Banc Sanpaolo les cedirà a la CAM (Caixa d'Estalvis del Mediterrani), amb seu a Alacant, que disposa d'una xarxa de 602 oficines, amb una activitat total de 1,575 bilions de pessetes i un patrimoni net de 100.000 milions de pessetes. La CAM va aprovar ahir l'operació d'adquisició de les accions, la transferència de les quals és prevista per al dia 31 de desembre de l'any 1997."

La CAM esdevindrà la caixa líder del País Valencià amb la compra del Banc Sanpaolo. El control de la major quota possible del mercat valencià d'estalvis ha motivat el moviment de l'entitat dirigida per Joan Antoni Gisbert.

Aquest és el text del comunicat amb què l'entitat financera italiana confirmava, dies enrere, el moviment d'expansió més polèmic protagonitzat fins ara pel món de les caixes del País Valencià. Perquè amplis sectors d'opinió han contemplat amb ulls bastant crítics les formes —una entrada a darrera hora de la CAM, amb una estratègia d'informació amagada, per rompre una operació iniciada feia un any per altres competidors valencians—, i també el contingut —el pagament de 15.100 milions de pessetes per una secció bancària

ARXIU

La trama. Que els interessos de Bancaixa, fundada l'any 1878 per la Reial Societat Econòmica d'Amics del País, i els objectius de la CAM, creada pel Cercle Catòlic de Torrent i les diputacions d'Alacant i València l'any 1992, estan ara com ara enfrontats és ja una evidència. Les dues corporacions han anat a la mà per dominar la major quota possible del mercat valencià d'estalvis; i aquesta batalla els ha forçat, alhora i progressivament, a haver d'optar a una posició estratègica en el marc econòmic natural del país, l'arc llatí. Per això, en el tauler d'escacs, la CAM i Bancaixa han hagut d'entaular combats per la compra del Banc d'Alacant, el Banc de València, o el Banc de

Múrcia. I Bancaixa, fins ara, hi havia reeixit. La setmana passada, l'estat de coses capgirava aquesta correlació de poder. Fonts financeres valencianes asseguren que la banca estrangera està amartellant, periòdicament, les entitats autòctones amb ofertes de venda, una vegada que han comprovat la manca de viabilitat que els ofereixen les principals preferències del mercat de clients. En aquest marc, a finals

amb 221 milions de pèrdues—. Hi ha la certesa, no obstant això, que la institució valenciana que iniciarà l'exercici de l'any 1998 sumant les 109 oficines venudes pel Sanpaolo, repartides per Balears i Catalunya, esdevindrà l'entitat líder de les caixes del país, que abans havia encapçalat sòlidament Bancaixa. Aquesta vegada, la CAM, que dirigeix Joan Antoni Gisbert, ha ben pres la davantera. No debades l'han batejada com l'*anguila*.

del 1996, Bancaixa engegava l'adquisició de la delegació a l'estat espanyol del Banc Sanpaolo, una xarxa curiosament distribuïda als Països Catalans -36 oficines a Balears, 69 al Principat, 2 al País Valencià- amb l'excepció de dues delegacions a Madrid. L'operació quadrava: Bancaixa tenia aparellat el percentatge del Grup Sanpaolo però també el 6,31% que pertany a la família Matutes, titular d'un empori empresarial que té seu a Eivissa. Però no va poder ser: en poc més de vint dies, la CAM -que anteriorment havia informat la consultora del Grup, Merrill Lynch, que no hi entraria en la borsa d'opció a compra com tampoc no ho van fer Ibercaja o la Caja de Madrid-, irromp en aquell moment i augmenta la xifra de compra amb 5.571 milions de pessetes més. CAM i l'institut bancari de Torí tanquen l'afer en dues setmanes, i la caixa valenciana amb seu a Alacant anuncia públicament la seua voluntat d'estendre la marca CAM cap a les illes i cap al nord. Joan Antoni Gisbert acaba així un dels majors reptes de l'entitat, la consolidació en l'eix mediterrani.

Ara bé, malgrat aquest triomf llampant, queda encara per resoldre la incògnita del Grup Matutes, que si bé havia pactat amb Bancaixa la venda del seu petit paquet d'accions, ara manté una posició tan absolutament diferent que els directius de la CAM parlen d'esperar fins a un any abans que acorden totes dues parts el nou preu d'aquests sis punts i escaig del Banc Sanpaolo. Les perspectives, doncs, no són, a curt termini almenys, falagueres per a la caixa que dirigeix Gisbert, amb un esforç en el desemborsament de diners que minva en bona mesura la capacitat de re-

acció de la CAM de cara a altres conjuntures, i un centenar d'oficines de les quals encara no podrà assumir ni tan sols el canvi d'imatge.

La fusió de Dàmocles. La CAM travessa per uns dies de glòria, tanmateix, i el fet que l'actual manobra amb el Banc Sanpaolo done com a resultat una forta inversió que està avui pràcticament aturada, no l'ha privat de declarar-se en la millor de les disposicions per aportar la quota que li correspon del 40% dels 77.000 milions de

creure innecessària la concentració perquè això no asseguraria més competitivitat. Al palau de la Generalitat no tenen cap opinió sobre la qüestió... però hi ha "fonts ben informades" que parlen d'una filtració, segons la qual el govern Zaplana estudia -no planifica encara- la possibilitat que en un termini de tres anys aquesta fusió es produeca.

Aquest combat serà el polític, i es disputarà la setmana vinent, quan el dia 23 siga designat el 28% dels membres dels consells de les entitats d'estalvi que, amb la nova Llei

ARXIU / RAFA GIL

de Caixes a la mà, està reservat per a la representació de la Generalitat. A hores d'ara, d'una banda, Joan Romero, del PSPV-PSOE, i Glòria Marcos, d'Esquerra Unida del País Valencià, lamenten la manca de consens entre el Partit Popular i l'oposició per al nomenament dels candidats. De l'altra, la presidència de Bancaixa i del Banc de València -fins ara unificades- podria desvincular-se perquè la del banc recaiguera en mans de l'empresari Josep Lladro, considerat afí al PP i al govern de la Generalitat. I finalment el director de l'Institut Valencià de Finances, José Manuel Uncio -de part de la Generalitat- es reunia dimarts de la setmana passada amb Ricard Pérez Casado, president de la Funda-

Bancaixa havia reeixit fins ara en la lluita que mantenen les dues principals caixes valencianes. Les absorcions del Banc de València, del Banc d'Alacant i del Banc de Múrcia estaven destinades a agafar una bona posició amb la perspectiva d'una possible fusió impulsada per la Generalitat.

pessetes que la Generalitat valenciana ha adjudicat a les caixes per sufragar la posada en marxa de parc turístic Terra Mítica. Més encara, a l'anunci de la futura expansió ha seguit l'anunci d'aquesta bona actitud amb el projecte del govern Zaplana; i és que, hi ha cap relació?

En medis econòmics i polítics ningú no vol parlar de fusió entre Bancaixa i CAM. Els tècnics financers valencians coincideixen a

ció Bancaixa. Mentrestant Bancaixa i la CAM intenten agafar el major avantatge en el seu terreny. Gisbert ja ha fet un bon pas per a la CAM; cal esperar la pròxima avançada, per part de Bancaixa. I de fons, el murmuri d'una "possible falsa amenaça" de fusió, al toc de la qual caminen com més va més lluny les dues institucions valencianes.

Victorià Jiménez